

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Garwolinie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – Asesor sądowy Łukasz Ciemiecki,

Protokolant: Sekretarz sądowy Olga Błachnio,

po rozpoznaniu 22 sierpnia 2018 roku w G.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa **E. K. i M. K.**,

przeciwko **D. G.**,

o ochronę naruszonego posiadania,

I. zakazuje pozwanej D. G. oraz osobom działającym na jej zlecenie lub za jej zgodą albo dla jej korzyści, naruszania posiadania przez powodów E. K. i M. K. służebności przechodu i przejazdu, ustanowionej na części nieruchomości gruntowej, składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...) poprzez:

a) znoszenie przez pozwaną przechodu i przejazdu powodów oraz innych osób, dojeżdżających za zezwoleniem powodów, do stanowiącej przedmiot wspólności majątkowej małżeńskiej nieruchomości powodów, składającej się z działki (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...), przez część nieruchomości gruntowej składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której to części nieruchomości ustanowiona jest ww. służebność;

b) zakazanie pozwanej na części nieruchomości gruntowej składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której to części nieruchomości ustanowiona jest ww. służebność blokowania przechodu i przejazdu poprzez rozwieszanie taśm w poprzek szlaku drożnego, zastawiania pojazdami należącymi do pozwanej lub osób działających na jej zlecenie, za jej zgodą lub dla jej korzyści, szlaku drożnego oraz ustawiania znaków informujących o wstępie wzbronionym,

upoważniając każdego z powodów w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania ww. obowiązków przez pozwaną do usunięcia na koszt pozwanej w drodze egzekucji sądowej przeszkód, o których mowa w pkt. b);

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. wzajemnie znosi koszty procesu między stronami;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z 5 czerwca 2018 roku przeciwko pozwanej D. G. powodowie E. K. i M. K. wnieśli o:

- przywrócenie im solidarnie posiadania służebności przechodu i przejazdu, ustanowionej na części nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę gruntu nr (...), położoną we wsi P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której tutejszy sąd prowadzi księgę wieczystą o nr (...), w ten sposób, aby nakazać pozwanej oraz osobom działającym na jej zlecenie lub za jej zgodą albo dla jej korzyści, zaniechania naruszania posiadania ww. służebności, a w szczególności poprzez:
- znoszenie przechodu i przejazdu powodów oraz innych osób dojeżdżających za zezwoleniem powodów do stanowiącej przedmiot współwłasności powodów nieruchomości, składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której tutejszy sąd prowadzi księgę wieczystą o nr (...) przez część ww. nieruchomości, składającej się z działki nr (...);
- zakazanie pozwanej na określonej w pozwie części nieruchomości stanowiącej działkę gruntu 142/4 blokowania przechodu i przejazdu, grodzenia, montowania bram, budowy fundamentów, szlabanów albo innych obiektów budowlanych i innych wymienionych w pozwie przeszkód;

Nadto powodowie wnieśli o upoważnienie w wyroku do usunięcia na koszt pozwanej w drodze egzekucji sądowej wszelkich przeszkód terenowych lub mechanicznych szczegółowo opisanych w pkt. 2 pozwu oraz o upoważnienie komornika sądowego do wprowadzenia powodów w niezakłócone posiadanie ww. nieruchomości a także do usunięcia oporu pozwanej lub innych osób działających na jej zlecenie, za jej zgodą lub dla jej korzyści.

Wnieśli również o zasądzenie kosztów procesu.

(pozew – k. 3-8)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

(odpowiedź na pozew – k. 73-74)

Pełnomocnik powodów na rozprawie z 27 lipca 2018 roku wniósł nadto o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

(protokół rozprawy – k. 98)

Sąd ustalił, co następuje:

M. K. i E. K. prowadzą działalność gospodarczą m.in. na nieruchomości położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Działalność ta jest prowadzona od 2010 roku i polega na prowadzeniu sali weselnej.

(niesporne)

W okresie od roku 2010 do przełomu maja/czerwca 2018 roku M. K. i E. K. korzystali swobodnie z części nieruchomości położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy

w G. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Korzystanie to polegało na przechodzeniu i przejeżdżaniu samochodami przez część ww. nieruchomości do nieruchomości położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

Z ww. części nieruchomości korzystali, przechodząc i przejeżdżając, oprócz M. K. i E. K., członkowie ich rodziny, klienci prowadzonej przez nich działalności gospodarczej oraz ich dostawcy.

(dowód: zeznania świadków: M. C. – k. 100-101v, P. S. – k. 99-100, I. S. – k. 111-111v, A. D. – k. 110v, T. T. – k. 111v-112v).

Na ww. części nieruchomości służącej jako dojazd do posesji, gdzie prowadzona była ww. działalność gospodarcza, zdarzało się, że parkowane były samochody należące do klientów państwa K..

(dowód: zeznania świadków: T. T. – k. 111v-112v, M. C. – k. 100-101v, P. S. – k. 99-100)

2 czerwca 2018 roku M. C. wraz ze swoim konkubentem T. T. oraz siostrą D. G. przyjechali na ww. nieruchomość w godzinach popołudniowych. M. C. z T. T. uprzednio zakupili prety, taśmę czerwono białą oraz znaki informujące o wstępie wzbronionym (teren prywatny „wstęp wzbroniony”, oraz znak informujący o zakazie parkowania. Znaki zamontowane zostały we współdziałaniu M. C. i T. T.. M. C. osobiście zamontowała taśmę. Taśma została zamontowana wzdłuż szlaku drożnego ww. części nieruchomości stanowiącej ów przejazd oraz w poprzek tej drogi. Przy wszystkich ww. czynnościach obecna była D. G.. Wyrażała ona zgodę na zamontowanie znaku oraz założenie taśmy.

(dowód: zeznania świadków: T. T. – k. 111v-112v, M. C. – k. 100-101v, zdjęcia – k. 24-27)

Na drodze stał również zaparkowany samochód, którym przyjechały ww. osoby.

(dowód: zeznania świadków: A. D. – k. 110v, P. S. – k. 99-100, zdjęcia – k. 24-27)

Tego dnia M. C. przepuściła M. K. i E. K., umożliwiając im przejazd przez ww. drogę, zdejmując ww. taśmę i później ją ponownie zakładając.

(dowód: zeznania świadka: M. C. – k. 100-101v)

Tego dnia przez drogę chciała przejechać A. D.. M. C. powiedziała, że nie może przejechać, gdyż tylko właściciele mogą to zrobić. Dopiero, gdy A. D. powiedziała, że jest w ciąży, M. C. poprosiła T. T., aby odjechał i umożliwił przejazd A. D..

(dowód: zeznania świadka: A. D. – k. 110v)

Taśma została następnie zrzucana. Wisiała jedynie tego jednego dnia. Usunięte zostały również ww. znaki.

(dowód: zeznania świadka: M. C. – k. 100-101v)

Goście weselni nie mieli możliwości przejazdu przez ww. przejazd. Państwo K. zmuszeni byli umożliwić przejazd gościom weselnym przez ich główną nieruchomość przylegającą bezpośrednio do nieruchomości, składającej się z działki ewidencyjnej nr (...).

(dowód: zeznania świadków: A. D. –

k. 110v, I. S. – k. 111-111v)

16 czerwca 2018 roku M. C., D. G. i T. T. również w godzinach popołudniowych przyjechali na ww. nieruchomość. I stanęli samochodem, tarasując możliwość przejazdu przez ww. część nieruchomości stanowiącej drogę. Tego dnia przejechać przez ww. nieruchomość zamierzała I. S. – matka E. K.. Jednakże przejazd był zablokowany przez ww. samochód.

(dowód: zeznania świadka I. S. – k. 111-111v)

Ww. blokady powtarzały się co sobotę w godzinach popołudniowych przed rozpoczęciem przyjęcia weselnego zaplanowanego na dany dzień.

(dowód: zeznania świadków: P. S. – k. 99-100, I. S. – k. 111-111v, A. D. – k. 110v)

Na nieruchomości położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczysta o nr (...) poza częścią, która służy za ww. dojazd rośnie wysoka trawa.

(dowód: zeznania świadka P. S. – k. 99-100)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów załączonych do pozwu z k. 24-27, zeznań świadków w zakresie niezbędnym dla ustalenia istotnych faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) oraz mając na uwadze ograniczenia w zakresie kognicji sądu wynikające z art. 478 k.p.c.

Zeznania świadka M. N. (k. 112v-113) nie stanowiły w żadnym zakresie podstawy do ustalenia faktów w niniejszej sprawie. Świadek ten nie miała wiedzy na temat ostatniego stanu posiadania („nic mi nie wiadomo na temat tego, jak korzystano z tej działki od 2010 roku do 2018 roku”, „nie byłam naocznym świadkiem jak korzystano z tego przejazdu”), jedynie była stroną o ustanowienie służebności przechodu i przejazdu na spornej nieruchomości. Niektóre szczątkowe informacje posiadała od pozwanej i ze słyszenia („z tego, co mi przekazano były trudności w soboty z przejazdem, były stawiane samochody”, „wiem tylko ze słyszenia, że powodowe blokowali przejazd”).

Za niewiarygodne sąd uznał zeznania świadka M. C.

w zakresie, w którym M. C. wskazywała, że jej przyjazd

wraz z siostrą i T. T. nie stanowiły utrudnienia z dotychczasowego korzystania z ww. części nieruchomości stanowiącej przejazd. Zeznania te były sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania logicznego oraz zdrowym rozsądkiem. Świadek wskazywała, że nagle zapragnęła wraz z siostrą regularnie, akurat w soboty przyjeżdżać z W. wraz ze swoim konkubentem na sporną nieruchomość, która jest porośnięta w głównej mierze trawą. Opisywała, że zachowania jej oraz jej siostry oraz jej konkubenta nie miały nic wspólnego z utrudnianiem z korzystania z przejazdu, bo to właśnie oni mieli utrudnianą możliwość przejazdu. Pytanie jedynie brzmi: dokąd osoby te chciały przejeżdżać, mając na uwadze fakt, że nieruchomość nie stanowiła miejsca do wypoczynku,

a jednie pole rolne zarośnięte wysoką trawą oraz to, że osoby te dotychczas absolutnie nie były zainteresowane z korzystania z ww. nieruchomości

w jakimkolwiek zakresie. Zwłaszcza, że jak wskazała M. C. nieruchomość ta jest dzierżawiona przez osoby trzecie. Zupełnie nielogicznym i nie mającym umocowania w zasadach zdroworozsądkowego rozumowania byłoby pomijanie faktu, że M. C. i D. G. przeszkadzało parkowanie na ich nieruchomości przez gości weselnych. Ten fakt należy zestawić w działaniu M. C., która choć działała samodzielnie rozwieszając taśmę, to przecież nie robiła tego całkowicie w oderwaniu od woli swojej siostry – pozwanej w sprawie. Niewątpliwym jest, że obie panie razem z T. T. przyjechały

wspólnie, aby wykonywać ww. ustalone czynności. Kwestia dokładnego ustalenia, kto fizycznie, wykonał daną czynność nie ma znaczenia. M. C. wskazywała na aspekty prawne, że jej zdaniem, jak słyszała od prawników to jedynie powodowie mogli przejeżdżać przez sporną część nieruchomości, gdyż to jedynie oni byli właścicielami nieruchomości, na której rzecz ustanowiono służebność na spornej nieruchomości. To wskazuje jednoznacznie jakie były intencje w działaniu M. C., jej siostry - pozwanej oraz jej konkubenta. I to czyni niewiarygodną wersję, że działania te nie miały na celu utrudnianie przejazdu i przechodu przez ww. nieruchomość. Zwłaszcza, że M. C., jak wskazała, miała świadomość, że powodowie prowadzą działalność gospodarczą i na czym ona polega. A z punktu widzenia doświadczenia życiowego, jasnym jest że mając tę wiedzę, jasnym jest, że działania opisywane przez M. C., jej siostrę i jej konkubenta miały na celu utrudnianie w przejeździe przez sporną nieruchomość właśnie w porach i dniach „szczytu” – tj. w czasie, gdy miały rozpocząć się przyjęcia weselne. Dlatego też wersje odpowiednio odmienne od zeznań świadka M. C., przedstawione przez świadków strony powodowej, mogły w tym zakresie stanowić podstawę ustaleń istotnych faktów. I niewiarygodne dlatego też, że M. C. wraz z D. G. i T. T. jedynie przyjechały na tą posesję, a widząc, że jest uniemożliwiony przejazd przez powodów, to wycofywały się z drogi.

Również niewiarygodne, w ocenie sądu, były zeznania świadka T. T. w zakresie w jakim świadek uważał, że nie następowało utrudnianie powodom korzystanie z spornej nieruchomości. Powód dla którego sąd uznał te zeznania w tym zakresie za niewiarygodne, jest oczywiście tożsamy i tak samo aktualny jak przy ocenie zeznań świadka M. C. w takim samym zakresie. I dlatego przytaczanie ponownie tych samych okoliczności jest zbędne.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z dokumentów wskazanych w odpowiedzi na pozew w pkt 4 a-c (k. 99) mając na uwadze sprecyzowaną przez pełnomocnika pozwanej tezę dowodową (k. 98v). Sposób wykonywania służebności przez stronę powodową nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy z uwagi na ograniczoną kognicję sądu (art. 478 k.p.c.). Z powyższych względów sąd również uchylił pytania zadawane świadkowi T. T. (k. 112).

Sąd nie dokonał reasumpcji postanowienia dowodowego o dopuszczenie dowodu z ww. dokumentów zawartych w odpowiedzi na pozew, gdyż nie jest rolą procesu cywilnego wyjaśnienie stanu sprawy, ale weryfikacja twierdzeń stron, które zostały zaprzeczone przez stronę przeciwną, lecz jedynie tych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd cywilny, zwłaszcza w postępowaniu tego rodzaju jak niniejszy proces, nie może w toku postępowania dowodowego zajmować się całością okoliczności dotyczących relacji pomiędzy stronami, które jedynie pośrednio dotyczą istoty sprawy.

Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z dokumentów z k. 11-23 i 28-43. Dokumenty te albo dotyczyły stanu prawnego nieruchomości, co z uwagi na ograniczoną kognicję sądu w niniejszym postępowaniu (art. 478 k.p.c.) nie może być dowodzone (dokumenty z k. 11-23, k. 31-43), albo nie miały żadnego znaczenia w sprawie (zdjęcia z k. 28-30).

Sąd oddalił również wniosek strony powodowej o przesłuchanie stron (k. 113), mając na uwadze subsydiarność tego środka dowodowego. Wszystkie istotne fakty zostały ustalone w niniejszym postępowaniu w oparciu o obszernie zeznania 7 świadków i dlatego zbędne było przeprowadzanie dowodu z przesłuchania stron. Dowód ten ma jedynie znaczenie pomocnicze i uzupełniające, lecz wówczas tylko, gdy dotychczasowe postępowanie dowodowe nie było wystarczające. W tym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca. Przesłuchiwanie stron spowodowałoby jedynie niepotrzebne przedłużenie postępowania, które z uwagi na swój charakter powinno toczyć się sprawnie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego

i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

W sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. (art. 478 k.p.c.)

Z wyżej cytowany art. 344 § 1 k.c. wynikają dwa roszczenia posesoryjne:
o przywrócenie naruszonego stanu posiadania oraz o zaniechanie dalszych naruszeń.

Jak wynika ze sformułowania żądania pozwu inicjującego niniejszy proces strona powodowa zgłosiła zawarła oba ww. roszczenia.

Jak ustalono w toku niniejszego procesu strona powodowa nie została pozbawiona posiadania przedmiotowej służebności. Jedynie działania pozwanej oraz osób działających dla jej korzyści powodowały naruszenia w posiadaniu przez powodów posiadania tej służebności.

Zgodnie z art. 342 k.c. nie wolno naruszać samowolnie posiadania, chociażby posiadacz był w złej wierze.

Przepis art. 342 k.c. wprowadził zakaz samowolnego naruszania posiadania. Zakaz ten dotyczy każdego posiadania. Samowolne naruszenie należy rozumieć szeroko, czyli jako każde zachowanie, które prowadzi do utrudnienia posiadaczowi wykonywania jego władztwa nad rzeczą. Naruszenie to jednak musi prowadzić do bezpośredniego zagrożenia lub spowodować utratę władztwa (całkowitą lub częściową). Obojętne jest, czy to zachowanie będzie miało charakter działania fizycznego, czy psychicznego. Irrelevantne jest również to, czy zachowanie strony naruszającej posiadanie innej osoby polega na utworzeniu przeszkód, które fizycznie są łatwe do zdemontowania.

Naruszenie posiadania musi być samowolne, czyli zabronione. I tak naruszenie ma charakter samowolny, np. gdy: pozbawiono posiadacza posiadania przez zajęcie całej lub części rzeczy, albo przez zabranie rzeczy ruchomej; jeżeli posiadacz jest ograniczony w swym władaniu rzeczą przez dokonanie naruszenia, co powoduje przejściowe, choć powtarzające się używanie jego rzeczy, wchodzenie na jego grunt lub inne korzystanie z rzeczy ograniczające swobodne wykonywanie władztwa nad rzeczą.

Samowolne naruszenie posiadania następuje wtedy, gdy odbywa się bez zgody posiadacza oraz jest sprzeczne z prawem.

Posiadacz może żądać od naruszającego zaniechania dalszych naruszeń, jeżeli naruszenie zostało już dokonane oraz jeżeli istnieje realne zagrożenie takiego naruszenia.

W toku niniejszego procesu jak ustalono zostało naruszone posiadanie przez powodów przysługującej im służebności gruntowej. Bez znaczenia jest natomiast w tym procesie fakt, w jakim zakresie służebność ta przysługiwała powodom. Innymi słowy bez znaczenia w tym procesie jest stan prawny dotyczący danej rzeczy, a jedynie ma znaczenie stan faktyczny.

To art. 478 k.p.c., wskazuje na kierunek ustalenia istotnych dla tej sprawy faktów. Dyrektywy działania zawarte w tym przepisie mają na celu szybkość postępowania w procesie, którego celem jest sprawne, choć tymczasowe udzielenie ochrony posiadania danej osoby (bez względu na zgodność danego posiadania tej osoby z prawem oraz złą lub dobrą wiarę tej osoby).

W toku niniejszego procesu, ustalono, że od 2010 roku powodowie wykorzystywali część nieruchomości składającej się z działki (...) jako drogę dojazdową do nieruchomości składającej się z działki (...). Przez lata, do przełomu maja,

czerwca tego roku, stan ten wyglądał tak, że przez ww. część nieruchomości 142/4 przejeżdżali powodowie, ich rodzina, ich dostawcy oraz klienci. Stan takiego, niezakłóconego posiadania został naruszony przez działania ze strony pozwanej

i osób działających dla jej korzyści. Działania te w sposób regularny (w soboty popołudniu) utrudniały w korzystaniu z tej nieruchomości przez powodów i ww. osoby, które przejeżdżały przez sporną nieruchomość za zgodą powodów. Ustalony w niniejszym postępowaniu fakt posiadania przez powodów w ww. sposób nieprzerwanie przez kilka lat oraz fakt dokonanego przez pozwaną (i przez osoby działające dla jej korzyści) naruszenia, obliuguje sąd, mając na uwadze przepis art. 344 § 1 k.c., do udzielenia ochrony naruszonemu posiadaniu powodom.

Dlatego sąd zakazał pozwanej D. G. oraz osobom działającym na jej zlecenie lub za jej zgodą albo dla jej korzyści, naruszania posiadania przez powodów E. K. i M. K. służebności przechodu i przejazdu, ustanowionej na części nieruchomości gruntowej, składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...) poprzez:

a) znoszenie przez pozwaną przechodu i przejazdu powodów oraz innych osób, dojeżdżających za zezwoleniem powodów, do stanowiącej przedmiot wspólności majątkowej małżeńskiej nieruchomości powodów, składającej się z działki (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)),

dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...), przez część nieruchomości gruntowej składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której to części nieruchomości ustanowiona jest ww. służebność oraz

b) zakazanie pozwanej na części nieruchomości gruntowej składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), położonej w miejscowości P. (gmina Ł., powiat (...)), dla której Sąd Rejonowy w Garwolinie prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której to części nieruchomości ustanowiona jest ww. służebność blokowania przechodu i przejazdu poprzez rozwieszanie taśm

w poprzek szlaku drożnego, zastawiania pojazdami należącymi do pozwanej lub osób działających na jej zlecenie, za jej zgodą lub dla jej korzyści, szlaku drożnego

oraz ustawiania znaków informujących o wstępie wzbronionym.

Działania te, które zostały ustalone w niniejszej sprawie, były dokonywane przez pozwaną lub/i przez osoby, które niewątpliwie działały dla jej korzyści (jej siostra, konkubent siostry pozwanej), były one powtarzalne i w ocenie sądu, właśnie z uwagi m.in. na ową kilkukrotną powtarzalność, istnieje uzasadniona realna obawa, że będą one nadal powtarzane. Działania te utrudniały swobodnemu

i niezakłóconemu korzystaniu z ww. nieruchomości. Zastawianie samochodów

na szlaku drożnym jest najbardziej ewidentnym przykładem naruszenia,

który w ocenie sądu, nie musi podlegać bliższemu omówieniu. W ocenie sądu, również ustawianie znaków informujących o wstępie wzbronionym powodowało zakłócanie korzystania z przedmiotowej nieruchomości przez powodów,

a w szczególności przez osoby, które działały za zgodą powodów. Klienci (goście weselni) powodów nie posiadają z przyczyn oczywistych wiedzy, czy dany znak się dotyczy również ich czy też nie. Mogą przypuszczać, że to oni nie mogą przejeżdżać przez przedmiotową drogę, co niewątpliwie zakłóca dotychczasowe spokojne

w takim zakresie korzystanie przez powodów (ich klientów) z przedmiotowej nieruchomości. Stawianie innych znaków (zakaz postoju, parkowania) absolutnie nie przeszkadza w posiadaniu przez powodów z tej drogi. Także rozwieszanie taśm

w poprzek (ale już nie wzdłuż) szlaku drożnego przedmiotowej drogi jest naruszeniem dotychczasowego niezakłóconego posiadania przez powodów z ww. nieruchomości w zakresie posiadanej służebności. Fakt, że taśma ta jest prostą

do usunięcia przeszkodą nie ma znaczenia, sąd jedynie bada fakt dokonania naruszenia a nie fakt, czy naruszenie to mogło być z łatwością usunięte

przez powodów.

Podkreślić należy, że pozwana jest osobą legitymowaną biernie w niniejszym procesie, choćby ze względu na to, że naruszenia ustalone w niniejszym procesie nastąpiły na jej korzyść. Dla powstania odpowiedzialności z tytułu roszczenia posesoryjnego podmiotu naruszającego posiadanie w cudzym interesie nie ma znaczenia, że działał on za wiedzą, zgodą czy na zlecenie podmiotu, na korzyść którego nastąpiło naruszenie posiadania (por. J. Ignatowicz, w: Resich, Komentarz, 1972, t. I, s. 794) Niewątpliwie pozwana taką korzyść odnosiła. Jednakże sąd zauważa, że w toku niniejszej sprawy ustalono, że to również pozwana dokonywała naruszeń. Fakt, że to nie ona rozwieszała taśmę czy ją kupowała oraz wbijała znaki informujące o wstępie wzbronionym, nie zaprzecza okoliczności, że była ona podczas wszystkich naruszeń posiadania służebności posiadanej przez powodów.

Jak sąd wskazał w ocenie dowodów, sama obecność pozwanej nie wynikała jedynie z chęci obserwacji zachowań jej siostry oraz konkubenta jej siostry, ale uczestniczenia w tych działaniach.

Nadto sąd zwraca uwagę, że jak wskazano powyżej, ustalono, że działania pozwanej i osób działających dla jej korzyści nie wpłynęły na pozbawienie powodów posiadania służebności a jedynie naruszały niezakłócone korzystanie z jej posiadania. Dlatego też fakt, że powód usunął znak postawiony przez siostrę pozwanej czy taśmę, nie ma znaczenia dla udzielenia ochrony prawnej w zakresie roszczenia o zakazanie dokonywania naruszeń.

Posiadanie przez powodów przedmiotowej służebności musi się odbywać w sposób dotychczasowy tj. w sposób niezakłócony i nie tylko przez powodów, ale przez wszystkie osoby, które za ich zgodą z tej służebności dotychczas korzystały (a więc dostawców powodów, ich klientów oraz rodzinę powodów). Fakt, że powodowie nieprawidłowo korzystali ze swojego prawa (parkowanie samochodów na przedmiotowej służebności) jest bez znaczenia w niniejszym procesie i może mieć jedynie znaczenie w procesie w odwrotnej konfiguracji procesowej – tj. wytoczonym powodom przez pozwaną. Pozwana niewątpliwie swoim zachowaniem próbowała nakłonić powodów do zaprzestania nieprawidłowego korzystania przez powodów ze służebności i naruszania w nieodpowiedni sposób jej własności, jednakże dokonała tej obrony w sposób niezgodny z prawem.

Sąd nie dopatrył się w zgłoszonym roszczeniu przez powodów naruszenia zasad współżycia społecznego, co mogłoby skutkować odmowom udzielania roszczeniu powodów ochrony prawnej (art. 5 k.c.) Trzeba podkreślić, że w sprawie o naruszenie posiadania ocena, że roszczenie z art. 344 § 1 k.c. pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego może znajdować usprawiedliwienie w okolicznościach wyjątkowych (zob. wyrok SN z 28 lipca 1970 roku, sygn. akt III CRN 172/70). Takich wyjątkowych okoliczności sąd nie dopatrył się w niniejszej sprawie. Okolicznością tak niezwykle wyjątkową nie jest fakt, że powodowie w sposób nieprawidłowy korzystali z przysługującej im służebności. Stan ten trwał przez wiele lat, a pozwana zamiast skorzystać z drogi prawnej, postanowiła w sposób faktyczny przeszkadzać powodom z dotychczas niezakłóconego posiadania tej służebności. Nadto sąd nie dopatrył się, z jaką konkretnie zasadą współżycia społecznego zgłoszone roszczenie powodów miałyby być sprzeczne (a jest to konieczne do oceny z punktu widzenia art. 5 k.c.)

Sąd, uwzględniając powództwo miał na uwadze dotychczasowe zachowania pozwanej i osób działających dla jej korzyści. I jedynie tych zachowań, które dotychczas zakłócały posiadanie powodom tej służebności sąd zakazał pozwanej oraz wszystkim osobom działającym na jej zlecenie lub za jej zgodą albo dla jej korzyści. Sąd miał również na uwadze, tak jak wskazano powyżej, dotychczasowy sposób posiadania przez powodów z przedmiotowej służebności i dlatego nakazał pozwanej oraz wszystkim osobom działającym na jej zlecenie lub za jej zgodą albo dla jej korzyści znoszenia korzystania przez powodów i osób działających za ich zgodą w zakresie tak jak dotychczas z przedmiotowej nieruchomości. Sąd upoważnił powodów na podstawie art. 480 § 3 k.c., w

zakresie żądanym przez powodów do usunięcia przeszkód wskazanych w ppkt. b pkt I wyroku w toku postępowania egzekucyjnego (tak jak żądali powodowie).

Powodowie sformułowali żądanie pozwu dosyć szeroko, żądając przywrócenia im posiadania przedmiotowej służebności gruntowej oraz zakazania naruszeń.

|W toku niniejszego procesu ustalono, że naruszenia, które zostały dokonane na korzyść strony pozwanej, nie spowodowały bynajmniej pozbawienia posiadania przez powodów przedmiotowej służebności, a jedynie utrudniały korzystanie z niej

w określonym czasie (w określonych dniach o określonych porach). To oznaczało, że powództwo dalej idące niż to, które sąd uwzględnił z ww. przyczyn, podlegało oddaleniu. Powodowie wskazywali w żądaniu w pozwu na zachowania pozwanej,

od których dokonywania miałyby ona się powstrzymywać. Jednakże zwrócić należy, że nie ustalono, aby pozwana (albo osoby działające na jej korzyść) swoim zachowaniem zmierzały do tworzenia przeszkód w korzystaniu przez powodów

z przedmiotowej służebności w postaci budowania jakichkolwiek utrudnień poza ustawieniem samochodów, powieszeniem taśmy czy ustawieniem znaku. Tak samo oddalone musiało zostać żądanie powodów wymienione w pkt. 3 pozwu, tj. upoważnienie w wyroku komornika sądowego do wprowadzenia powodów

do niezakłóconego przez powodów ww. przedmiotowej służebności. Po pierwsze jak ustalono, powodowie nie utracili posiadania tej służebności, a jedynie działania pozwanej (czy osób działających na jej korzyść) miały na celu utrudnianie posiadania przez powodów z tej służebności. Po drugie zaś wyrok uwzględniający powództwo

w zakresie nakazania pozwanej znoszenia korzystania przez powodów w sposób niezakłócony z przedmiotowej nieruchomości jest tytułem egzekucyjnym nakazującym znoszenie pozwanej określonego zachowania pozwanej. Taki tytuł egzekucyjny jest jedynie skierowanym do pozwanej nakazem zaprzestania określonych w niej zachowań.

Jest to tytuł zmuszający ją do znoszenia określonych zachowań powodów i osób działających za ich zgodą oraz nieprzeszkadzania

w działaniu przez powodów w określonych w tym tytule działaniach powodów oraz osób działających za ich zgodą.

Powództwo też oddalono w zakresie żądania solidarnego przywrócenia powodom posiadania przedmiotowej służebności. Solidarność powodów jako wierzycieli nie miała żadnych uzasadnionych podstaw prawnych. Z żadnego przepisu prawa ani postanowień umownych nie wynika solidarność.

O kosztach procesu, sąd w pkt. III wyroku, orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę wzajemnego ich zniesienia. Powództwo zostało częściowo uwzględnione. Sprawa niniejsza nie była sprawą o zapłatę a o ochronę naruszonego posiadania. Trudno jest zatem ocenić, w jakim dokładnie (procentowo określonym) zakresie obie strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, wygrały a w jakim przegrały niniejszą sprawę. Sąd uznał, że obie strony poniosły porównywalne koszty a powództwo uwzględniono mniej więcej w połowie i dlatego koszty procesu powinny zostać wzajemnie zniesione.

W pkt. IV wyroku, sąd orzekł o nadaniu wyrokowi w zakresie pkt. I rygoru natychmiastowej wykonalności, zgodnie z art. 333 § 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd może nadać wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli uwzględni powództwo o naruszenie posiadania.

Przepis ten nie wskazuje żadnych przesłanek, których zaistnienie warunkuje nadanie wyrokowi w zakresie uwzględnionego powództwa o ochronę naruszonego posiadania. Ustawodawca miał tu na względzie z pewnością szczególny charakter tego roszczenia i konieczność zapewnienia mu sprawnej i skutecznej ochrony. Z tych przyczyn sąd orzekł jak w pkt. IV wyroku.

Mając na uwadze powyższe, sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.